

[Wilhelm.]

ard kr. Må jeg tage fat på den med det samme. Det passer jo ikke, det er fup og svindel. De resterende 800 mill. kr. ville være kommet automatisk efter den lovgivning, der ligger, selv om forligspartierne aldrig havde set hinanden eller siddet ved samme bord. Jeg ser, skatteministeren bekræfter dette. Jeg synes, det var på tide, at man bliver fri for den slags svindelnumre i det mindste.

Om den dagsorden, der er fremsat af SF og DKP, skal jeg sige: der har været en forhåndskontakt om den. Der blev ikke opnået enighed, og derfor er VS ikke medforlagsstiller.

Vi mener, at det er rigtigt, hvad der står i dagsordenen. Den tager fat på det, der er væsentligt, nemlig overenskomstindgrebet og nedbrydningen af dyrtidsreguleringen, og derfor vil vi stemme for SFs og DKPs dagsorden. Vi fandt, at den ikke var slagkraftig nok, vi foreslog, at den fik en konklusion, som udtrykte, at venstrefløjspartierne på dette grundlag mente, der skulle udtrykkes mistillid til regeringen og opfordres til udskrivelse af valg. Dette blev afvist af SF og DKP. Vi skal ikke deltage i en dagsordenskonkurrence ved at stille vores egen, men vil stemme for den, der ligger. Vi mener, en mistillidsdagsorden havde været rigtig, fordi dette er det sorteste forlig i mands minde, og fordi dette forlig skal tages af bordet.

Kurt Hansen (VS):

I de sidste bemærkninger, som hr. Wilhelm fremsatte, fik vi jo en meget fin karakteristik af, hvad det egentlig er for et forlig, der er indgået, at det er et meget sort forlig med mange asociale sider. Hr. Wilhelm har været inde på de problemer, som der er i forbindelse med dette forlig, og har redegjort for konsekvenserne af det.

Jeg skal komme lidt mere ind på de virkninger, dette forlig kan få i forbindelse med de kommende overenskomstforhandlinger, hvis man overhovedet kan kalde dem det, når det hele er forudbestemt på den måde, som dette forlig gør.

Statsministeren, som jo altid glæder sig over det meget brede samarbejde, der er tradition for mellem de såkaldte ansvarlige partier, kan såmænd godt glæde sig i dag,

selv om venstre ikke er med i dette forlig af nogle partitaktiske grunde.

Ved overenskomstindgrebet i marts 1975 og ved septemberforliget sidste år blev grunden lagt til den politik, der med dette sorte forlig er blevet videreført. Man kan sige, som vores ordfører karakteriserede det til allersidst, at det er endnu sortere end de forudgående overgreb, som den socialdemokratiske regering har været initiativtager til.

Overenskomstindgrebet i 1975 lagde grunden til nulpolitikken. Septemberforliget slog denne linje fast med syvtommersøm. Enhver kan se, at med de kæmpemæssige prisstigninger, vi er blevet præsenteret for, sammenholdt med, at lønnen højst må stige med 2 pct. pr. år ud over dyrtidsreguleringen, er det jo ikke engang en nulløsning, der er tale om her. Det er en direkte minusløsning, der lægges op til, og som kommer til at betyde en massiv reallønsnedgang i særdeleshed for arbejderklassen.

VS mener, at det er rigtigt at få slået fast, at dette forlig bl. a. indeholder et overenskomstindgreb. Det indeholder en total tilsidesættelse af arbejderklassens i forvejen ringe indflydelse på fastsættelsen af egne løn- og arbejdsforhold. Regeringen og forligspartiernes overenskomstdiktat indeholder en maksimal lønstigning på 2 pct. pr. år. Dette er et klart overenskomstindgreb, og nu er det altså op til forligsinstitutionen at se at få disse rammer holdt.

Der er givetvis mange, der vil sige, og det vil også blive ført frem i diskussionerne på arbejdspladserne, at godt nok er det her et asocialt forlig, men er det nu også et direkte overenskomstindgreb? Hertil mener jeg, at svaret er klart ja. Det er en smartere måde at lave et overenskomstindgreb på end det, vi så for godt og vel halvandet år siden. Den eneste forskel på dette forlig og overenskomstindgrebet i 1975 er, at denne gang er det gået fra folketinget til forligsinstitutionen. Sidste gang var det bare omvendt. Direkte overenskomstindgreb eller diktat til overenskomstforhandlingerne af denne karakter er der ingen forskel på. Det er et direkte angreb på arbejderklassen, hvor forligsinstitutionen spiller en meget væsentlig og central rolle, for at dette overgreb kan føres igennem. Derfor skal forligsinstitutionen fjernes hurtigst muligt, og netop i denne